

[Pürschel.]

hversvirksomhed som denne; tværtimod, det ser man meget gerne. Men det ærede Medlem Hr. Trier er jo en saa klog Mand, at han meget vel bemærker de Vanskeligheder, jeg her har antydnet, og mange flere; og derfor siger det ærede Medlem ogsaa, at Sagen er meget tvivlsom, og at man i Partiet har store Betæneligheder derved. Men til Slut bestemte det ærede Medlem sig alligevel, syntes det, til at „sluge det sure Æble“. Det er nu en Virksomhed, man skal være lidt varsom med. Hvis man ikke har et meget udvideligt Svælg, saa skal man være meget forsigtig med at sluge sure Æbler. Jeg vil derfor henstille til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, at han hellere end at sluge det sure Æble giver sig til at tygge det rigtig godt igennem; thi derved har det maaske en Mulighed for at naa ned i hans Mave i en Tilstand, der ikke er alt for fordærvelig for dette saa vigtige Organ.

Jeg vil ogsaa gerne understrege en enkelt Bemærkning af det ærede Medlem Hr. Vejen, som sagde, at det var saa praktisk, at Befolkningen kunde gaa ind paa Retskontorerne og faa ordnet sine Retsforhold. Ja, det er netop denne Opfattelse, der ligger bagved; og den er altsaa bundurigtig. Nej, det, Befolkningen kan, er ikke at gaa ind paa Dommerkontoret og faa „ordnet“ sine Retsforhold; men det er, naar de møder med „en Ordning“ af disse Retsforhold, at faa denne ført i Papiret. Det er det, der kan ske, og det er noget ganske andet end det, der her foreslaas. Og derfor er dette Forslag med sit Forsøg paa at bevare en Ting, man vil afskaffe, blevet til et Forslag, som er lidet egnet til Gennemførelse, og som jeg derfor henstiller, at man vil overveje i et Udvalg. Jeg vilde for mit Vedkommende finde, at det vilde være ganske urigtigt, om det høje Ting, der i sin Tid, saa vidt jeg husker, stemte den Bestemmelse ud, som er den, hvorom Striden staar, nu vilde indlade sig paa en hastig og uovervejede Gennemførelse af dette Forslag.

Jesper Simonsen: Naar det ærede Medlem Hr. Pürschel sluttede med at advare det høje Ting mod en hastig og uovervejede Gennemførelse af dette Lovforslag, synes jeg ikke, at denne Udtalelse staar rigtig godt til det ærede Medlems Redegørelse for, at man i 20 Aar, tror jeg, det ærede Medlem sagde, har overvejede dette i sig selv meget kortfattede og for saa vidt let overskuelige Lovforslag. Jeg synes netop, at denne langvarige Behandling af Lovforslaget, som er

gaaet forud for det, som foreligger her, opfordrer det høje Ting til endelig at faa en Ende paa denne Sag og faa gennemført Afskaffelsen af den nuværende Ordning, hvorefter Fuldmægtigene paa Dommerkontorerne driver privat Praksis. For derom er der utvivlsomt Enighed fra alle Sider, at denne Ordning bør ikke bibeholdes. Man har været enig derom igennem mange Aar, og det er egentlig besynderligt, at man ikke allerede for længst har fundet en Form, hvorunder man kunde gennemføre Afskaffelsen af Dommerfuldmægtigenes Privatpraksis. Det er et gammelt Krav, og det er, som det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde, i Princippet fuldkommen rigtigt, at Personer, som er ansat paa Dommerkontorerne, ikke bør drive privat Praksis. Jeg vil derfor ogsaa haabe, at det nu maa lykkes at komme til Ende med denne Sag og faa Lovforslaget gennemført.

Naar vi kommer bort fra denne Adgang for Fuldmægtigene paa Dommerkontorerne til at drive privat Praksis, dukker der imidlertid et Problem op, et Problem, som vel ikke er nyt, men som derved antager en ny Karakter, og som jeg derfor vil tillade mig at gøre det høje Ting opmærksom paa, da det er min Tro, at man før eller senere maa beskæftige sig med det. Herved tænker jeg paa Dommeruddannelsen, paa Betingelserne for Adgang til vore Dommerembeder, thi det er vistnok utvivlsomt, at den Adgang, Fuldmægtigene har haft til at drive Privatpraksis, har været en ganske god Forskole for dem til senere at overtage Dommerembeder. De lærte Befolkningen at kende, de lærte de Vilkaar, hvorunder Befolkningen lever og arbejder, at kende, de fik Indsigt i alle disse Livets mangfoldige Forhold, som det er af den største Betydning for Udøvelsen af Dommergerning paa en god Maade at kende. Dette falder nu i det væsentlige bort, naar Adgang til privat Praksis afskaffes. Jeg fremsætter ikke denne Bemærkning for at opstille et Argument mod Afskaffelse af den private Praksis, men fremhæver det blot for at gøre opmærksom paa, at det er min Opfattelse, ogsaa bygget paa, hvad jeg synes at have iagttaget i Praksis, at man maa beskæftige sig med Spørgsmaalet om Dommerens Uddannelse. Det er neppe gavnligt for Retsplejen her i Landet, hvis det bliver saaledes, at alle de, der gaar ind i Dommergerning, kun har en rent kontormæssig Uddannelse forud, at de kun har haft Lejlighed til at beskæftige sig med Dokumenter og Papirer uden at faa den Berøring med Livet, som er en Forudsætning for at forstaa og bedømme de